

## Ivan Adamovič

### Mrtvola

Sklonil jsem se a přiblížil nos ke škvíře mezi dveřmi a rámem, na několika místech přelepené hnědou papírovou páskou s modrým razítkem. Pomalu a váhavě, bál jsem se jich dotknout. Nic. Přiblížil jsem nos ještě blíž. A pak jsem to ucítil. Ten zápach. Vanul ze dveří, nejvíc v jejich spodní části. Zápach, který nebyl podobný ničemu, co jsem kdy cítil.

*Bože, oni ho neodnesli! On tam ještě leží.*

Ne. To je nesmysl.

Proč by ho tam nechávali.

*Báli se ho dotknout. Byl pro ně příliš jedovatý. Příliš hrozný.*

Hloupost. Je pryč, je někde v zemi, nebo ve spalovně na roštu. Nemohli ho tu nechat.

*Ale ten zápach.*

Ten zápach. Nemůže zmizet hned. Zápach nejde odstranit lehce. Vzpomněl jsem si, kolik dní jsem ještě cítil na prstech zbytky chemikálií po "laboratorních pracích ve škole. Jak postupovali proti zápalu? Vystříkali byt tekutým vápnem? Dříve tak dezinfikovali. Představa bílého bytu, bílé stěny, křesla i koberec. Po bílých tapetách tečou zaschlé bílé slzy, zvenčí se do bytu tlačí bílá mlha, protože i okenní tabulky jsou postříkány bíle.

Zahučel výtah. Z vedlejšího bytu zaštěkal pes.

Přiložil jsem hřbet ruky ke škvíře, kde dveře doléhaly k rámu, ale průvan jsem necítil. Zápach byl tak silný, že pronikal slabě ven i bez průvanu. A jaké to teprve musí být *uvnitř*. Rychle jsem oddálil tvář od škvíry. Co když je vzduch jedovatý? V každé rozkládající se mrtvole je mrtvolný jed, to jsem znal z knížek. Může se jed přenášet v molekulách vzduchem? Proč by jinak ti, kteří byli uvnitř, nosili ochranné obleky?

Marek říkal, že před čtrnácti dny to smrdělo v celém domě. To by se už na někom musela otrava projevit. A škvíru by určitě ucpali něčím, co na takové případy používají. Ne, zápach je hrozný, ale není jedovatý.

Nevím proč, přitiskl jsem ke dveřím ucho. Co jsem si myslel, že zaslechnu? Šouravé kroky? Bublavý zvuk? Samozřejmě, neslyšel jsem nic.

Podíval jsem se do bakelitového kukátka ve dveřích. Kukátko je vidět oboustranně, zvenčí ale vidíte jen úzce omezený prostor předsíně. Uviděl jsem bílou plochu, zřejmě dveře. Byly pootevřené do dalšího pokoje. Tam bylo šero, viděl jsem jen část podlahy a na ní... jsou to skvrny? Něco vlhkého se mi začalo plížit podél páteře. Kapka potu. A potom-

- *cvak!* Hrozně blízko.

V patře zastavil výtah, jeho dveře se začaly otevírat.

Rozbušilo se mi srdce. Co když půjde někdo sem? Od výtahu vedly dvě chodby, jedna nalevo, směrem sem, a jedna napravo. Padesátiprocentní pravděpodobnost, že mě tu najdou. S pocitem závratí a zvráceného dobrodružství jsem se vtiskl do mělkého výklenku, který tvořil rám dveří. Když půjde někdo kolem, vyděsí se k smrti.

Kroky se vzdalovaly opačným směrem. Zachrastily klíče, bouchly dveře a bylo znovu ticho.

Bylo to pro mě varování. Neměl bych tu být tak dlouho a zbytečně na sebe připoutat něčí pozornost. Potřeboval jsem si zachovat inkognito pro pozdější dobu a nebudit podezření sousedů.

Raději jsem tiše scházel po schodech místo čekání na výtah, abych v devátém patře nezůstal už ani minutu.

Když jsem vyšel před dům, ovanul mne čerstvý vzduch a rychle mne zbavil zápachu, který mi zůstal v nose. Otočil jsem se. Zvenčí vypadal dům jako docela obyčejný panelák. Jako by se v něm vůbec nic nestalo. Kolik domů asi takto míjíme, aniž bychom znali jejich tajemství. Ale já jsem měl to štěstí, že jsem se tentokrát dozvěděl něco, co ví málokdo, a dozvěděl jsem se to včas.

Snažil jsem se vštípit si do paměti okolní domy, abych sem v noci snadno trefil. V noci vypadá všechno jinak.

Začalo to vlastně zmrzlinou a vyděšeným Leninem. Včera mi volal Marek, bývalý spolužák ze studií, domlouvali jsme se, že půjdeme na zmrzlinový pohár a potom do kina na nový film od Coenů. Přidal ještě historku o tom, jak se minulý týden díval sám v bytě na videu na vypůjčený horor a v tom nejlepším mu se skříně na hlavu skočil jeho kocour Lenin. Marek se vyděsil, zařval, kocour se lekl ještě víc a na útěku ho poznamenal škrábanci po celém obličeji.

Pak trochu staženým hlasem dodal, že *opravdový* horor se vlastně odehrál nedávno a pár metrů od něj. V bytě, který sousedil s jejich, žil rozvedený, asi pětapadesátiletý muž. Neměl skoro žádné přátele a byl často nemocný, takže ho sousedé málokdy vídali. Policie ho teď našla v jeho bytě mrtvého. Ležel tam měsíc, než mrtvolu našli.

Panebože. To ho nikdo nesháněl dřív? Třeba z práce?

Ne, byl už v důchodu.

A co zápach. Vždyť to muselo kolem dveří hrozně smrdět.

Smrdělo to v celém domě asi čtrnáct dní a pak to přestalo. Nikdo tehdy nevěděl, co to může být. Nikoho nenapadlo...

Byly tam mouchy?

Vůbec ne. V březnu ještě asi nelítají. Ani k mrtvolám.

Zasmáli jsme se.

Marek pokračoval, vnímal jsem jen sem tam nějakou větu, protože se mi to všechno plasticky zobrazovalo před očima. Jako kdyby mi Marek vyprávěl nějaký další film.

Dovnitř šli tři sanitáři, v červených kombinézách vypadali skoro jako kosmonauti... kvůli infekci, starý mrtvolý jsou

hrozně nebezpečný... policajt, co tam byl s nimi, začal okamžitě zvracet... byt zase zavřeli, tělo nechali uvnitř a vrátili se až o půlnoci... pak ho teprve vynesli v igelitovém pytli, aby to nevidělo tolik lidí (jít tak v noci věnit psa a nastoupit k *nim* do výtahu). Fuj.

Marek dovyprávěl, rychle jsme se rozloučili. Ještě s rukou na telefonu jsem začal vymýšlet PLÁN.

Černý čtverec paneláku se rýsoval proti černé obloze. Ulicemi ruzyňského sídliště vál jako obvykle vítr a honil po zemi zmačkané papíry. Na střeše provizorní samoobsluhy skřípal utržený plech. Spočítal jsem, kolik oken ještě svítí. Dva, čtyři, šest... sedm. Blikl jsem baterkou na ciferník hodinek. Tři čtvrtě na dvě. Co kdo dělá takhle pozdě vzhůru?

A co tu dělám já?

Jdu si sem prožít svoje dobrodružství, to je vše.

Schválně jsem odpočítal deváté patro odspoda. To by byl šok, kdyby se v *tom bytě* svítilo. Byla tam tma, samozřejmě. Na celém devátém poschodí byla tma. Výborně.

Hlavní vchod do domu měl už dlouho rozbitý zámek a nedal se zamykat. Chvála vandalům. Prošel jsem kolem schránek do další místnosti, kde byly dveře výtahů. Tam byla úplná tma a já jsem nevěděl, kde je vypínač světla. Rozsvítil jsem malou baterku. Nechtěl bych tu teď tápat potmě a šátrat rukama po orosených trubkách vedoucích do kotelny. (Snad se nebojíš, proskočila hlavou jízlivá myšlenka.)

Přivolal jsem oba výtahy. Stály asi ve stejném patře, protože přijely společně. Podíval jsem se do každého z nich. Jeden byl malý, asi tak pro čtyři lidi. Ten druhý byl protáhlý dozadu, nákladní. Mohlo se tu vézt pohodlně i jízdní kolo, nebo... Nebo třeba rakev. Určitě ho vezli tím nákladním výtahem. Vstoupil jsem do něj a nasál vzduch, ale nic jsem necítil. Od spáry u stropu se po kovové, poškrábané stěně táhly dolů zaschlé potůčky nějaké hnědé tekutiny, asi lepidla nebo oleje. (*To je od toho, jak sebou házel, žertovala pochmurně moje fantazie.*)

Už jsem chtěl stisknout knoflík, ale v poslední chvíli jsem se rozmyslel. Původně jsem měl v plánu vyjet o dvě patra výš a pak sejít po schodech do devátého. Jenže výtah dělá ve ztichlém domě příliš mnoho hluku. A je podezřelý, když výtah zastaví a nikdo pak neodmyká dveře do bytu.

Výtah jsem vypustil. Musel jsem snížit počet drobných náhod, které by mohly plán překazit.

Vydal jsem se pěšky po schodišti. Nemusel jsem ani rozsvěcet, zvenku sem dopadalo světlo luceren a měsíce.

Teď je důležité neustoupit a dotáhnout vše do konce. Připomnělo mi to jeden film, snad od Davida Lynche. V něm hrál muž asi mého věku a stejně jako já byl v zajetí zvědavosti a fascinace vším nenormálním. Díky tomu prožil něco, co ho navždy změnilo. Nevěděl jsem přesně, co vlastně chci. Toužil jsem ale také zažít něco, co mě navždy změní. Takových příležitostí je málo a člověk si nesmí nechat žádnou proklouznout pod rukama.

Černá devítka na bílé stěně. Zabočil jsem tiše do chodby před výtahy, z níž se rozbíhaly dvě užší chodbičky. Chvíli jsem poslouchal, ale nic se neozývalo. Opřel jsem se o zeď a zhluboka oddechoval po absolvovaném výstupu.

Potom jsem zabočil doleva a zůstal stát před *těmi dveřmi*. Nic se nezměnilo. Pásky na dveřích s razítky policie zůstaly neporušené, nikdo do toho bytu od té doby nevešel. Přiložil jsem ucho ke dvěma sousedním bytům a přesvědčil jsem se, že je tam ticho. Pro jistotu jsem zamažil kukátko protějších dveří plastelínou, aby se (náhoda nikdy nespí) zvědavém sousedu zdálo, že je na chodbě černočerná tma. To byl bod číslo jedna.

Bod číslo dvě: zápach. Musel jsem učinit nějaké opatření proti zápachu, který bude uvnitř určitě stále nesnesitelný. Z filmu *Mlčení jehňátek* jsem si pamatoval, že když policie vytáhla z vody několik dní starou mrtvolu, vyšetřovatelé si pod nos namazali nějakou šedivou mastičku, která zápach přehlušila. I když ne dokonale.

Našel jsem doma těžký gruzínský parfém v malé lahvičce pokryté tepanými stříbrnými drátky. Teď přišel jeho čas. Nastříkal jsem si ho pod nos a chvíli zhluboka vdechoval odporně koncentrovanou vůni dalek.

Bod číslo tři: dveře.

Kdysi jsem se od kamaráda z polepšovny naučil otvírat patentní zámky. Když člověk ví, jak na to, není to tak těžké. Nebýt toho, nikdy bych plán nezačal ani vymýšlet. Teď to byl můj hlavní trumf. Náhoda přeje připraveným - kdo to řekl?

Nejprve jsem žiletkou rozřízl všechny proužky lepenky, poutající dveře k rámu. Rozevřel jsem svorku na papíry a zasunul ji do zámku. Pod svorku jsem druhou rukou zasunul proužek oceli a začal jsem jím kleštěmi otáčet. Zámek se ale ani nepohnul.

Dostal jsem zlost, ale musel jsem se uklidnit hlubokým dýcháním, protože ve zlosti se člověku nic nepodaří. Klid, není kam spěchat. Zkusil jsem to znovu. Přidal jsem do kleští víc síly, zatlačil jsem a dveře se s tichým vzdychem otevřely.

Zápach, který mi zavanul do tváře, nebyl tak strašný, jak jsem si představoval. Byl ještě horší.

Sáhl jsem do kapsy pro lahvičku parfému a ještě jednou jsem se nastříkal pod nosem, až mi přes sevřené rty stékala ta ušlechtilá tekutina na bradu.

Krev mi začala pulsovat v žilách, slyšel jsem rachot vlastního srdce a dlaně se mi zpotily. Tak jsem se cítil, když jsem jako malý kluk měl vystupovat na školní besídce, dostal jsem trému a bál jsem se vyjít na pódium. Tehdy jsem to řešil tak, že jsem stiskl zuby, zhluboka se nadechl a vykročil.

Stiskl jsem zuby, zatajil jsem dech a vstoupil jsem do bytu, v němž měsíc ležel mrtvý.

Opřel jsem se zády o dveře a ty se za mnou zavřely.

Stál jsem ve tmě a koncentrovaném zápachu, z něhož se mi zvedal žaludek, a snažil jsem se, aby si oči i nos co nejrychleji zvykly. Pot jsem měl na dlaních, na čele a na zádech. I přes ten parfém a zápach jsem cítil vlastní pot. Nikdy

mi tak nevoněl jako v tu chvíli.

Dokázal jsem to. Připravovaná část plánu byla u konce. Dostal jsem se dovnitř a nikdo mě neviděl. Co se stane teď, to nechám náhodě. Nic víc jsem neplánoval.

Teď si jen prohlédnu byt a odejdu.

Jen si projdu byt, *prohodím pár slov s mrtvolou* a odejdu.

Bože, chlapče, kde se v tobě ta morbidita bere, říkala mi maminka.

Žaludek se mi uklidnil, konečně jsem si začal trochu zvykat. Všechno je jen zvyk. Hrobník se taky neděsí každého umrlce.

Udělal jsem krok a pak jsem se zarazil. Co když se Marek spletl? Co když mrtvolu opravdu neodvezli a *ještě tam leží*? Třeba to jen všechno slyšel od někoho vyprávět. Informace se může snadno překroutit. Sousedka mohla říkat *Odvezou ho až pozítří o půlnoci* a Marek to jedno slovíčko přeslechl.

Racionálnější část mého vědomí mi říkala, že to je holý nesmysl. Nemůžou nechat mrtvolu ležet ještě celý den nebo dokonce dva v domě plném lidí. Iracionální polovina mozku to musela uznat, ale jděte na strach s nějakou racionalitou.

Neodvážil jsem se rozsvítit. Co když nebudu jediný blázen, kterého na noční procházce napadne přepočítat si, v kterém že to bytě se tak dlouho do noci svítí. Nejdřív by asi nevěřil vlastním očím. Pak by si to okno odpočítal podle pater a bytů na patře ještě jednou, dvakrát, třikrát. Pak by zavolal na policii.

Předsín, v níž jsem stál, byla holá a funkční. Na zemi hnědé linoleum, řada věšáků na stěně a vedle háčky s několika klíči rozlišenými barevnými čepičkami z PVC. Všechno se mi vrývalo do paměti, věřil jsem, že na dlouhou dobu. Přímo naproti byly pootevřené dveře, které jsem předtím viděl kukátkem. Tam se to asi stalo. Tam bude ložnice, kde nejspíše zemřel. Když ho vynášeli, neměli volné ruce na zavírání dveří. Po levé straně byly dveře na záchod a do koupelny s plastikovými obrázky vysvětlujícími názorně, které jsou které, napravo dvojce zavřené dveře s neprůhlednou skleněnou výplní. Jedny z nich asi povedou do kuchyně a jedny do obývacího pokoje.

Už jsem se nebál zhluboka dýchat, ale ruce se mi ještě tráslly.

Dobrodružství. (Strach.) Zvědavost. (*Strach!*)

Pomalu, krůček po krůčku, jako bych se bál, abych neprobudil spící obyvatele bytu, jsem se blížil předsíní k pootevřeným dveřím. Cítí se takhle zloděj - bytař? Bojí se víc nebo méně?

Odhodlal jsem se a strčil jsem hlavu do dveří.

Byla to ložnice a ležel asi opravdu tady. Znovu jsem se důkladně postříkal parfémem. Jinak jsem byl ale trochu zklamán. Pokoj se nelišil od jakékoliv jiné ložnice, až na dvě výjimky. Na posteli chybělo nejen povlečení, ale i matrace. Zůstala jen holá dřevěná konstrukce. Dovedl jsem si dobře představit, proč museli vzít s sebou i matrace. A pak tu byly ty velké skvrny na koberci. Něco se na nich pohybovalo. Když jsem se sklonil, uviděl jsem několik brouků s černě lesklými krovkami.

Utíkal jsem do koupelny a naklonil jsem se nad umyvadlo, ale žaludek se mi už ustálil ve správné poloze.

*A co jsi čekal. Že tady najdeš rozkvetlou louku s motýly?*

V kuchyni byl neuvěřitelný nepořádek. Ve dřezu se kupilo staré nádobí, na některých talířích se zbytky jídla už začala rašit šedomodrá plíseň. Rychle jsem odtamtud odešel. Zbýval poslední pokoj.

Kužel světla z baterky klouzal po černém nábytku, nízko zavěšeném lustru a masivním stole, který byl plný hrnků od čaje a poházených krabiček od léků. U zdi stála knihovna. Byl jsem zvědavý, co mrtvý četl. Většinou to byly starší romány od Steinbecka, Sienkiewicze, du Maupassanta a jiných autorů, jejichž jména mi nic neříkala. V rohu knihovny byl štos očtených časopisů, vesměs 100+1 a Květy. Také několik zdravotnických příruček. Moc mu nepomohly. U okna stála mohutná pohovka. Přešel jsem po ní světlem a chtěl jsem pátrat dál, ale pak jsem se k ní vrátil. Něco se mi na ní nezdálo.

Byla otočená obráceně. Sedací stranou mířila ke zdi a zaprášenou zadní stranou do středu pokoje.

Obešel jsem ji a kužel světla pohladil cosi velkého přikrytého dekou. Mělo to velikost i tvar lidského těla.

Nekřičel jsem. Nevím proč, ale nevydal jsem ze sebe ani hlásek.

Dokonce ani tehdy, když se tvar pod dekou pohnul. Zpod deky vyklouzla ruka a já jsem asi omdlel.

Musel jsem omdlít, protože když jsem se probíral, byl jsem to já, kdo ležel na té pohovce, a nebyl to sen a dívčí obličej se vznášel nade mnou, zlověstně zespoda osvětlený baterkou, jako tvář zlovolné bohyně zkoumající nezvané vetřelce. Přesto jsem si všiml, že byla docela hezká. Měla hluboké, tmavé oči se zasněným výrazem, na tváři dvě pihy. Dlouhé zvlněné vlasy jí splývaly dozadu na záda. Na čelo mi její ruce položily něco vlhkého a studeného.

"Už je to lepší?" uslyšel jsem její hlas.

"Jo, ještě neumírám," dostal jsem ze sebe. "Co tady proboha děláš?"

"A co tu děláš ty?"

"Já... no... vlastně těžko říct."

"Já to samé."

Bylo to jako hloupý, nepovedený sen.

Posadil jsem se a mokrý kapesník mi spadl do klína.

"Jak ses sem dostala? Dveře byly přelepené páskou. Proč ses tu nechala zapečetit? Chceš tady krást?"

"To jsem si myslela o tobě, tak jsem se chtěla schovat."

"Jak ses sem dostala?"

"Dvěma. Bylo otevřeno. Nechali otevřeno, když ho nakládali venku do auta, už to chápeš?"

Na dlaních mi vystoupil pot. Jestli mluví pravdu, pak tady byla sama v bytě po mrtvém celý den. A celou noc. Tomu jsem nemohl věřit. Ale je tady. A dveře byly zalepené.

"To tady seš opravdu víc než dvacet čtyři hodin?" V tom zápachu, v tom byte.

"Hm a přestaň se už pořád vyptávat, já se tě taky neptám, cos

tu chtěl ukrást."

"Nejdu sem nic ukrást. Řekni mi pravdu. Proč ses tu nechala zavřít?"

"Ber to třeba tak, že jsem zvrhlá. Chtěla jsem to zkusit. Vyzkoušet sama sebe. Jestli to dokážu. Jaké to bude. Ale nechtěla jsem, aby to takhle dopadlo. Když jsem si to tu včera prohlížela, policajti se vrátili zamknout byt. Bála jsem se, že mě tu najdou, tak jsem se schovala do skříně. Pak ale bylo zamčeno a já jsem se nemohla dostat ven. Vyzkoušela jsem všechny klíče, ale nic. Řekla jsem si, že tuhle noc zkusím zámek rozšroubovat."

Obdivoval jsem její chladnou hlavu. Úplně jako kdyby viděla taky ten film. Hlavou mi konečně bleskl jeho název.

"Modrý samet," řekl jsem nahlas.

"Jaký samet?"

"Ne, nic."

Je možné, aby byl někdo takový blázen, že se nechá zavřít v bytě, kde ležela takovou dobu mrtvola, a zůstane tam celý den? Chtělo by se mi říct ne, ale pak jsem si uvědomil, že když někdo může být takový blázen, že se vloupá ve dvě v noci do bytu po mrtvole, proč by nemohli být ještě větší blázni.

"Čím ses tu živila?"

"Říkala jsem si, že něco určitě zůstane v ledničce. Bylo tam pár konzerv. A jabka. Chceš?"

Natáhla ruku s jablkem. Místo abych si ho od ní vzal, naklonil jsem se a ukousl z něj. Celou tu dobu jsem se jí díval do očí. Neuhnula pohledem, její oči mi říkaly, že ví, co přijde. Přejela mi nakousnutým jablkem po tváři.

Ukousla si také, po tváři jí stekl pramínek jablečné šťávy. Sklonil jsem se a olízl ho. Naše jazyky se setkaly na půl cesty.

Pak se něco uvnitř zlomilo, jako když se provalí propust, jako když začnete přetáčet video rychloposuvem. Až do té chvíle bych dovedl popsat každý detail. Najednou jsem ale nevěděl, co dělám. Nevím, nevzpomínám si, říkal bych, kdybych měl o následujících okamžicích vypovídat.

Takže nevím, proč a jak došlo k tomu, že jsem vzápětí držel její horké tělo v objetí, v prstech kusy jejích šatů. Spadli jsme na podlahu, byli jsme jako dvě divá zvířata. Křičela tak, že jsem jí musel zacpávat ústa. Kousla mě do ruky a mně se to líbilo. Pak jsem jí zacpal ústa cáry jejích kalhotek. Držel jsem ji za vlasy a dlaň mě bolela, jak jsem ji bil po celém těle, zatímco jsem do ní pronikal. Muselo se jí to také líbit, v očích měla slzy vděčnosti. Postupně se přestávala bránit. Pak jsme se propadli do spánku podobného bezvědomí.

Když jsem se probudil, příšerný zápach mi zaútočil na nos. Byla ještě noc. Když si oči přivykly šeru, uvědomil jsem si, že neležím na pohovce v obývacím pokoji, kde jsme usínali, ale v ložnici, na tvrdé posteli bez matrací, povlečené jen tenkou přikrývkou. Chtěl jsem obejmout dívku ležící vedle mne, ale prsty jsem sáhl do něčeho mazlavého a studeného, co pomalu

skapávalo na koberec. Uchopil jsem paži, kterou měla prese mne přehozenou, a ta mi zůstala v ruce.

Křičel jsem a křičel.

V té chvíli jsem se probudil doopravdy. Oknem mi dopadalo na tvář sluneční světlo. Nedovedl jsem se zorientovat, nepoznával jsem ten byt a tu pohovku, na níž jsem ležel. Pak jsem několik minut nehybně ležel a vybavoval si uplynulou noc. Nebyl to sen. Byl jsem v tom bytě. Dívka byla pryč. Na zemi ležel papírek s naškrábaným vzkazem: *Ahoj, musela jsem už jít* Nic víc. Teď, když bylo odemčeno, mohla si zevnitř otevřít klikou a odejít. A co ta noc, a co fialový otisk jejích zubů na dlani?

Musel jsem také zmizet, dřív než sem přijede znovu policie pro cenné věci a doklady mrtvého, aby je předala pozůstalým.

Vyklouzl jsem z bytu, aniž by mě někdo zpozoroval. Sešel jsem o patro níž a chtěl jsem nastoupit do výtahu, ale dohnala mne starší paní s taškou rachotící prázdnými lahvemi. Vmáčkla se ke mně a s úsměvem mi poděkovala, že jsem na ni počkal. Také jsem se pokusil o úsměv, ale asi se mi po tom všem příliš nepovedl.

"Tak už to má za sebou, vidíte?"

Zatvářil jsem se nechápavě.

"Jo, vy asi nebudete zdejší, co?"

"Ne, byl jsem tu na návštěvě."

"Tak to se o tom určitě dočtete dneska v novinách. Umřel tu jeden chlap, zrovna o patro vejš, než bydlíme. Taková hrůza, pane, *měsíc* tam ležel, než ho našli."

"To je hrozné," tvářil jsem se vyděšeně.

"Jo, jo. Já to říkám pořád. Boží mlýny melou pomalu, ale jistě."

Výtah zastavil, vystoupili jsme.

"Jak to myslíte?" zeptal jsem se.

"Teda, o mrtvých jen dobré, ale jestli si někdo zasloužil umřít, tak to byl tenhle Vrbný. Nikdo ho tu neměl rád."

Teprve teď jsem si uvědomil, že jsem se předtím nikdy nezajímal o jméno zemřelého.

"Co provedl?"

Paní si mě chvíli měřila pohledem, jestli jsem hoden důvěrných informací. "Znásilnil vlastní dceru, když jí bylo sedmnáct." Ztišila hlas. "Její vlastní táta. Sice byl úplně namol, ale to ho neomlouvá. Ta chudinka křičela, že to bylo slyšet až k nám. Léta ji dávali v ústavech dohromady, ale holka je poznamenána nadosmrti. Žena se s ním hned rozvedla, ale on z toho vyvázl hrozně lehce. Měli mu tehdy napařit u soudu víc, hajzlovi."

Řeč té upovídané paní ke mně najednou přicházela jako z veliké dálky. Musel jsem se přidržet zdi.

"Copak, není vám špatně?"

"Ne, to... to je dobrý. Nevíte... nevíte, jestli ta jejich dcera neměla hnědé oči a na pravé tváři dvě pihy?"

"Tak to už si nepamatuju, už jsou to nějaká léta. Proč se ptáte, vy jste ji znal?"

Nezdržoval jsem se s odpovědí, utíkal jsem pryč, pryč od toho



domu, pryč od toho zápachu, který se za mnou táhl jako neúnavný had.

Od té doby pořád utíkám, dvakrát jsem se přestěhoval, ale toho sladkého hnilobného zápachu jsem se nikdy nezbavil. Naopak, cítím ho všude, nejvíc ale na sobě. Nedá se to smýt, nedá se před tím utéct. Sedám si v autobusu mezi lidi a hned po očku sleduji, jestli se začnou ohlížet, odkud se tady vzal ten podivný zápach, nakonec to nevydržím a vystupuji hned příští stanici. Chodím nejraději pěšky a sám. Doktor mi řekl, že mám hodně chodit, nejlépe na čerstvém vzduchu, to prý je v mém stavu nejlepší. Píše mi také nějaké prášky, ale moc jim nevěřím. A když člověk práškům nevěří, nemohou mu pomoci.

Vím, že mi moc času nezbyvá. Je to se mnou zlé. Jsem zesláblý, sotva se hýbu. Ráno (nebo to bylo včera?) jsem ještě našel dost sil, abych se zvedl a došoural se do kuchyně, kde jsem se napil z vodovodu a snědl kus tvrdého chleba. Teď už bych asi nedokázal ani to.

Asi mám horečky. Kůže mě pálí a svědí. Jazyk mám úplně horký.

Ale ten zápach je nejhorší. Nemůžu se ho zbavit. Visí tu kolem mě a ve mně, mám ho v ústech, v nosu i v plicích. Odkud se bere? Nevím, jestli to nejsou halucinace. Nic už nevím.

Ten zápach.

Musel jsem se tehdy v tom bytě něčím nakazit. Proč jsem tam chodil. Nakazil jsem se hnilobnými bakteriemi, které tam zůstaly po mrtvole, tak to asi bude. Měl bych zavolat doktora, ale nedovedu si představit, že bych v sobě našel tolik síly, abych se posadil a spustil nohy z postele.

Dokážu jen ležet a koukat do stropu. Nevím už, jak dlouho. Hlad jsem dávno přestal cítit.

Když se ozvalo zvonění, nejprve jsem si myslel, že to jsou také halucinace. Ale zvonění nepřestává a teď se k němu přidává i klepání a bušení na dveře.

V duchu se usmívám. Já vím, jakou dostanu návštěvu. Je to ona, ta dívka. Nezapomněla.

Vrátila se.

Bouchání pokračuje. Touží po mně, moje zvrhlá láska.

**Pojď.**

V zámku to dlouho šramotí. Je to těžké, otevřít patentní zámek, když někdo nezná ten správný grif.

Konečně cvaknutí. Slyším kroky v předsíni. Pomalé a jakoby váhavé.

*Jen pojď.*

Dveře do mého pokoje se pomalu, neochotně otevírají.

Není to ona.

Jsou to dva muži v červených kombinézách. Jeden z nich dělá dva kroky směrem ke mně a pak se zastaví. "Ježíšikriste," zašeptá, rychle si strhává roušku z obličeje, obrací se do kouta a zvrací. Druhý klopí oči k zemi a rozbaluje velký černý igelit. Poslední, čeho si všimnu, je, jak se mu strašlivě třesou ruce.

**Ivan Adamovič**

Nar. 1967. Pracuje jako redaktor časopisu *Ikarie* a šéfredaktor časopisů *Živel* a *inZine.cz*. V *lkáni* publikuje pravidelně recenze a publicistiku, v roce 1991 mu zde vyšla povídka *Krutá je noc*. Je autorem *Slovníku české literární fantastiky a SF* a editorem hororových antologií *Půlnoční stíny 1* a *2* a *Hlas krve*. Za posledně jmenovanou obdržel cenu za nejlepší horor a nejlepší antologii roku. V letošním roce mu bylo slovenským webovým časopisem *Hlboký hrob* uděleno ocenění za zásluhy o horor. Povídka *Mrtvola* je založena na skutečné události.